

POR UNHA XUNTA DEMOCRATICA DE GALICIA

HACIA UNHA ACCION XENERALIZADA CONTRA A CARESTIA

(DECLARACION DO COMITE EXECUTIVO DO PARTIDO COMUNISTA DE GALICIA)

A unidade da oposición cristalizada nos derradeiros meses está chamada a exercer no seo da sociedade galega unha decisiva influencia política en favor dun cambio democrático. Esa unidade exprésase, sobor todo, na existencia de Xuntas Democráticas en Vigo, Cruña, Pontevedra, Ourense e Santiago, así coma noutras cidades e vilas.

A aparición pública desas Xuntas e os seus pronunciamentos, estimulan a loita do pobo galego pola liberdade, neste contexto, pola autonomía pra Galicia. Representan un importante apoio político o órgano unitario que no presente intre histórico interpreta as aspiracións políticas mais sentidas polos pobos que integran o Estado español: a Xunta Democrática de España.

A existencia das mentadas Xuntas Democráticas

Correntes unitarias moi importantes cristalizaran xa constituíndose unha Coordinadora provisional de forzas políticas democráticas galegas. Coa creación das Xuntas, ditas correntes víronse notablemente reforzadas e ampliadas. A unidade existente hoxe en Galicia ten xa rasgos de unión e de reconciliación nacional. A participación nas Xuntas da Esquerda Democrata Cristiana, do Partido Socialista Popular, do Partido Carlista, do Partido Comunista de Galicia, do Movemento de Comisiós Obreiras, de representantes dos medios empresariais industriais e financeiros, de sectores profesionais e de funcionarios públicos, confírelle á unidade esa característica. Confírelle, á vez, gran audiencia de masas e poder de convocatoria.

A perspectiva de que a Xunta Nacional de

órgano do partido comunista de galicia

ANO VI - Nº 19

31 OUTUBRO 1.974

Precio: 8 Pts.

ticas, exemplo que influirá pra que Lugo e Ferrol sigan ese vieiro, é un gran progreso hacia a necesaria concreción dun órgano unitario a nivel nacional galego: a Xunta Democrática Nacional de Galicia. A decisión expresada polas cinco Xuntas na súa primeira conferencia de prensa, de franquear esa fronteira, esforzándose por atraer á Xunta Democrática Nacional de Galicia forzas e personalidades non presentes aínda nas Xuntas -xa formadas- responde a unha triple necesidade: mobilizar á maior largura opinión nacional galega pola liberdade, ó unísono coa dos demais pobos do Estado; ofrecer o maior apoio político-social da nosa sociedade á Xunta Democrática de España e o seu programa; sentar as bases dun eventual poder provisional galego que deberá establecerse de acordo co Goberno Provisional e de reconciliación nacional que se cree na capital do Estado.

Galicia poida contar ademais coa representatividade e o apoio do movemento estudiantil, da burguesía gandeira e do movemento campesiño-popular, así coma doutras adhesións, dará a ese órgano unitario e democrático un carácter auténticamente nacional e de masas; gran autoridade política ante o conxunto da sociedade galega. A Xunta de Galicia será un extraordinario catalizador de voluntades.

Esa perspectiva, debe estimular os esforzos por atraer á unión o grupo político que formando parte da Coordinadora de forzas políticas non participa aínda na Xunta, e a toda representación ou personalidade con peso real na vida social ou política galega, que se amoste de acordo cos postulados da Xunta de Galicia e de España.

A unidade de todas as forzas definidas hoxe como antiréximen na Xunta Democrática

Nacional de Galicia, atraerá novas forzas á oposición, restándollas as xa moi escasas -- con que conta a ditadura na nosa nacionalidade. Exercerá mais influencia no Exército, na Marina e demais forzas militares e de orden público (Policía Armada e Guardia Civil), no seo da maxistratura e no conxunto dos funcionarios do Estado e demais órganos da Administración. A inhibición en canto á defensa do réximen ou a colaboración coa oposición dunha parte do aparello do Estado, fará moito -- mais fácil o cambio político cando a crisis chegue o seu intre culminante, que parece estar xa próximo, e estale a Folga Nacional.

POR UNHA XUNTA DEMOCRÁTICA DE GALICIA

■ A creación da Xunta Nacional Democrática de Galicia verase facilitada pola consolidación e fortalecemento das Xuntas xa -- creadas e pola formación de Xuntas Democráticas os niveles local, municipal, comarcal e provincial; nos centros universitarios; nas Cámaras, entidades sociais ou corporacións profesionais; en representacións gubernamentais, e en todos aqueles lugares nos que por existir diversas forzas político-sociais podan converxer no punto común da liberdade política: porque ésta responde ós seus intereses como cras ou capa social, ós intereses da liberdade nacional de Galicia, ou pola convición de que o proceso hacia a liberdade e xa irreversible.

Ese proceso unitario verase fortalecido si encol á existencia das Xuntas Democráticas, abrese un debate de masas en todos os sectores, en todas partes, a exemplo do habido nalgúns -- assembleas obreiras das fábricas de Vigo e entre os seus delegados a Comisións Obreiras, debate do que a lóxica conclusión é a adhesión masiva dos traballadores as Xuntas e o seu programa de

libertades. Ese proceso ampliarase e profundizarase coa converxencia política nas empresas de obreiros e patronos, inspirados nos fins xa espostos ou na necesidade de opoñerse en común a medidas represivas ou coercitivas da ditadura, sin que, en tanto -- que patróns e obreiros, fagan deixación dos seus intereses no plano social, nin mengue por elo a loita de clases. A propia converxencia nacional na Xunta Democrática de Galicia, de forzas tan antagónicas no plano social como son a burguesía e o -- proletariado, será estimulada pola loita de masas. A creación de novas Xuntas e a súa consolidación verase estimulada pola -- existencia de assembleas democráticas representativas dos distintos movementos socio-políticos que, ademais de loitar polas -- suas propias reivindicacións poden ser e son xa soporte das Xuntas a nivel popular. Esa converxencia verase facilitada asimesmo si no plano político-social, de masas, se ailla os grupos ou correntes que dende distintas vertentes opoñense á orientación -- e o programa das Xuntas Democráticas de Galicia e de España.

EISIXENCIA DUN CAMBIO DEMOCRÁTICO

O proceso de unidade antiditadura que constatamos, ten a súa xénese na crisis irreversible do presente réximen e na negra -- perspectiva que o seu continuismo ofrece ós intereses do pobo galego, de Galicia como nacionalidade, o factor determinante desa crisis foron e son as loitas de masas e o desenrolo dos seus -- movementos que en Galicia, coma a nivel xeneral de España, contribuíron ademais ó emerxer das correntes políticas de oposición.

Os movementos da nosa clase obreira, dos estudantes, profesionais e intelectuais, das mulleres, polas suas reivindicacións específicas, dos campesiños, dos mariscadores e pescadores, ó fronte dos cales viu destacándose pola súa combatividade a -- xuventude, hacháronse reforzados cos dos gandeiros e as accións -- dos armadores de pesca que, no derradeiro periodo viron mais seriamente afeutados os seus intereses. Esa ampliación do soporte social ouxetivo da oposición o réximen, ensanchose recentemente, consecuencia da crisis económica que en España adquire unha -- gravidade maior que noutros países e que golpea de modo moi especial a Galicia.

Mais o desenrolo das correntes políticas unitarias e a súa -- cristalización nas Xuntas Democráticas, está estreitamente vencellada ós acontecementos vividos en España a partir da desaparición de Carrero Blanco e a situación creada coa morte política de Franco. Nese contexto a vida política galega dinamizouse -- coa aparición na escena da Xunta Democrática de España que ofrece ó conxunto dos pobos do Estado español unha alternativa válida -- da pra esta etapa.

A caída do feixismo en Portugal, con tanta repercusión no -- so medio, seguida mais tarde do derrumbamento da ditadura militar de Grecia, contribuíu ademais a facer creíble, a nivel de

masas, que a política de converxencia dos dous polos fundamentais da actual sociedade española: proletariado e burguesía, -- non somentes é necesaria pra acabar co feixismo e promover o -- cambio democrático, sinon que é posible e realizable. Véase mais clara a perspectiva política do que chamamos o pauto pola -- liberdade.

Estas realidades infliron tamén nas nosas propias filas, estimulando a loita pola aplicación desa política. Demóstrase a -- xusteza das previsións do Partido, non soio en relación coa posibilidade de acordo entre forzas sociais burguesas e proletarias -- pra loitar xuntas pola liberdade política; demóstrase asimesmo -- que a posibilidade de lograr que as forzas armadas non se opoñan -- a ese ouxetivo ou faciliten a acción pola súa conquista, poder ser realidade.

A fase final de crisis en que o réximen se debate, puido -- vivila moi de cerca Galicia este vrau coa presenza do Goberno na Cruña. Este é outro factor influente no aglutinamento democrático. Non xa a vanguardia, unha gran franxa da sociedade galega, -- sensibilizada respecto o intre histórico que vivimos, puido -- probar que este réximen está acabado. Esa comprobación puido -- facer tamén vendo a aitude política dos diversos ministros, -- es-ministros e subsecretarios, así coma os contactos dos homes -- do poder coa oposición a niveles inimaxinables fai un ano. Viuse -- que nin recuperando por un tempo o "venerable anciano" as -- prerrogativas do xefe do Estado, nin confirmando o seu sucedáneo -- Xoan Carlos, nin sin asociacionismo político nin con asociacionismo o poder actual e capaz de facer frente ós problemas que o -- conxunto da sociedade española, e particularmente a sociedade --

galega, ten plantexados. E xa non falemos de resolvelos.

Xeneralizouse a opinión de que as circunstancias político-sociales eixen un cambio democrático. Esa é unha das razóns de que haxa sido saludada con tanta satisfacción a creación da Xunta Democrática de España e a súa alternativa a nivel do Estado. Hoxe dita Xunta e tamén en Galicia o centro fundamental de referencia e o polo de atracción pras forzas que desexan o cambio de

mocrático.

Que a xeneralización desa opinión e o impacto causado pola aparición da Xunta Democrática de España fágase realidade na converxencia unitaria total, antes definida: Velahí unha gran tarefa democrática e nacional en realizar a cal toda forza político-social responsable, identificada cos intereses do pobo galego, debe tomar parte.

rechazo ós ultras. nada espera galicia do réximen nin do seu continuismo

Como o conxunto da sociedade española, a sociedade galega de testa e rechaza cada vez con maior decisión, estén dentro ou fora do Goberno, dentro ou fora do aparello do poder. Con esta ai titude a sociedade galega contribuíe ó esforzo xeneral por impo sibilitar a conspiración ultra e os seus reiterados intentos de golpes de Estado. Ante crímenes coma o da Cafetería Rolando, a nosa sociedade reaccionou apuntando ós ultras e a súa policía - coma os autores. En xeneral o pobo galego intuiu o carácter de provocación policíaca que revistiu o intento de relacionar con

ese atentado a militantes do P.C. de España e rechazou ese intento. A clase obreira, o conxunto do noso pobo, que nos coñece como combatentes abnegados na defensa dos seus intereses sabe, por esperencia propia, que os métodos terroristas son axenos o proceder dos comunistas, que na loita reivindicativa e democrática preconizamos e practicamos a acción de masas coma o mellor método pra que as reivindicacións obreiras e populares sexan satisfeitas e créense as condicións pra democracia e o futuro socialista da sociedade.

AS REIVINDICACIOS GALEGAS EISIXEN A UNIDA GALEGA

Coa estancia do Goberno en Galicia a sociedade galega puido comprobar con maior contundencia que no pasado, o desprecio que hacia os seus problemas ten o réximen e o seu actual equipo gobernante. Cada un dos ministros fixo, unha vez mais, promesas. Pro énon as fixo tamén no pasado? De como se cumpren son probas as cifras que o propio ministro de Planificación do Desenvolvemento obrigou a dar: "A renda per cápita en Galicia era, en 1967, o 77,6 por cen da media nacional e en 1970 descendeu o 72,5 por cen. A inversión no sector industrial solo supón o 8,3 por cen da inversión en capital fixo, pra unha media española do 31,6 por cen".

Desde 1970 esa linia regresiva non tivo modificación en sentido inverso. E este ano nin a representación da xefatura do Estado nin o xefe do Goberno diñáronse siquera a recibir ós representantes dese organismo que é a súa criatura: o CESGA, porque o "dossier" de referencias ou promesas incumplidas, de peticións do dito organismo oficial galego era moi groso e o ambiente tenso.

Esa actitude gubernamental plantexa de novo ante as forzas obreiras, populares e nacionais algo sobor do cal o noso Parti

do insistiu na reunión do seu C.E. de abril, formulándose o efecto en 19 puntos o que consideramos son reivindicacións apremiantes de Galicia e que poden constituir unha plataforma de combate, de carácter nacional. Estamos persuadidos que na loita polas reivindicacións económicas, sociais e culturais nacionais, é posible artellar unha verdadeira unidade nacional galega, a vertente política da cal sexa loitar pola libértá a nivel do Estado e a concreción desa libértá a Galicia por medio da autonomía. Nun marco de libértades non sementes será posible espoñer os nosos problemas sinon lograr, por medio da unión e a loita, co apoio das masas populares, que esas e outras reivindicacións sexan satisfeitas.

No derradeiro periodo os mais importantes órganos de prensa de Galicia tratan destes problemas reais con bastante ouxetividade, contribuíndo así a crear no pobo conciencia democrática e a facilitar esa unidade nacional. Ese aborde merece toda clase de estímulo. Mais a tarefa dos homes, forzas e grupos responsables social ou políticamente ante a sociedade, é traducir esa conciencia democrática e nacional nunha decidida acción política.

correntes antiultras e democráticas no exército

ACHEGAMENTO EXERCITO - POBO

Unha das mais importantes particularidades da situación eixistente hoxe en Galicia é o ambiente antiultra que se está creando no Exército de Terra e as correntes democráticas que nél abrense paso e que se notaron xa nalgúns aitos militares con motivo da estancia en terras galegas do Goberno. Hoxe non eixiste xa ningunha razón histórica, sociolóxica nin política pra que ese ambiente non se estenda tamén á flota, á Marina.

Esas correntes poden ser estimuladas na medida en que non soio o P. Comunista de Galicia, sinon tamén o movemento de CC.OO., as

demais forzas de oposición e especialmente as Xuntas, fagan un esforzo continuado en pro do achegamento entre o pobo e o Exército e de propagación nas suas filas dos puntos programáticos da Xunta Democrática de España. Pra elo é importante condición saber captar a amplitude desas correntes antiultras e democráticas e comprender que os factores orixinais e que as sustentan son, en esencia, os mesmos que influen no conxunto da sociedade, anque os seus efectos no seo das forzas armadas se manifeste con maior retardo. O que

a modernización do Exército háxase supeditado o interés político de quenés dominan aínda á cabeza do Estado, é un feito moi importante e diño de ter en conta nese esforzo -- que preconizamos. Éo tamén coñecer a opinión bastante xeneralizada entre xefes e oficiais de que a saída ofrecida co príncipe é considerada como problemática.

A clase obreira galega, especialmente a de Ferrol e Vigo, ten xa unha esperencia positiva do resultado do seu diálogo coas forzas militares. O atestiguan as históricas loitas de 1.972. Mais ese tipo de diálogo non pode limitarse o intre crítico dunha folga obreira ou dunha loita social. Debe ser permanente; estar orientado a que os militares comprendan os problemas da clase obreira, do pobo; estar presidido pola voluntá de contribuir a crear conciencia de que o Exército non debe enfrentarse co pobo e, polo contrario, pobo e Exército deben entenderse. Non é ningunha utopía pensar que as forzas armadas cheguen a participar co pobo na empresa patriótica de crear en España un contesto democrático no cal o pobo soberano sexa o que defende, cumprindo o Exército a súa misión de defender contra calquer agresión estranxeira a independencia da patria.

Os acontecementos de Portugal, sensibiliz-

zaron o Exército de guarnición en Galicia e moi en particular á xoven oficialidá. O que a ditadura portuguesa haxa sido barrida pola acción do Exército, abríndose así o vieiro da democracia dunha forma pacífica e ordenada; o que as forzas armadas dun país xeográfica, histórica e culturalmente tan preto de España, e particularmente de Galicia, haxa rendido un servicio tan alto o pobo e a patria, coma o rendido o histórico 25 de abril, chamou poderosamente a atención de xefes, -- oficiales e clases. O comprobar coma o Movemento das Forzas Armadas portuguesas e o pobo, vencellados, fundidos nun mesmo oxetivo, foron capaces de superar as crisis polas que o réximen provisional portugués pasou, debido os intentos de volta atrás, promovidos polos que foron barridos do poder, son profundos motivos de reflexión pra moitos oficiais e cuadros de mando. A problemática política de España, distinta da de Portugal, fai nos fuxir do mimetismo. Pro non nos fai perder de vista os diversos motivos de orden interno e externo, que xeneran correntes novas e renovadoras no seo das forzas armadas e a necesidade de estimulalas ó máisimo. Tarefa ésta de primeira magnitú, xunto coa atención primordial á problemática do soldado.

AICION XENERALIZADA CONTRA A CARESTIA

UTILIZAR A FONDO AS POSIBILIDADES LEGALES

O SINDICATO DEBE ESTAR O SERVICIO DOS TRABALLADORES

O C.E. do P.C. de Galicia sauda as accións reivindicativas levadas a cabo neste período polos obreiros de diversas empresas de Vigo, Ferrol, Cruña, etc., entre as que destacan as das Compañías Auxiliares de Astano; as do seitor marisqueiro e a importante vitoria que outivo na Ria do Pasaxe, fronte a Central Marisqueira e as decisións do Goberno pra este seitor. Saudamos o movemento estudiantil que tan relevante papel desempeñou na loita de todo o seitor do ensino no curso pasado, e a súa predisposición a novas e mais importantes loitas neste curso pras que se prepara promovendo unha organización democrática, de combate dos propios estudantes. Saudamos ós ensenantes e a súa predisposición á acción, en particular de profesores e licenciados; ós médicos e demais profesionais da sanidá que souperon levar a cabo loitas que, coma a do sanatorio de Conxo, contan coa simpatía do conxunto da poboación. Pola xusteza das reivindicacións destes dous seitores e pola proieución e incidencia que o ensino e a sanidá teñen na vida pública nacional, estamos seguros que a súa loita seguirá suscitando a mais ampla solidariedade.

Todo parece indicar que a clase obreira galega prepárase pra levar a cabo una ofensiva mais xeneral. Nesta etapa, en función da situación política e das posibilidades de loita que esa situación ofrece, aumenta o papel e a responsabilidad de tódolos movementos de masas, pro acrece especialmente a do movemento obreiro. Sobor éste recae nestos intres a gran tarefa de encabezar en tódolos lugares, a partir das fábricas e das empresas, dos tallos, pro tamén dos barrios, de multítú de centros e aso-

ciacións legais, de Seccións Sociais dos Sindicatos, Consellos de Traballadores, Unións de Técnicos e Traballadores e, en xeneral, dos centros sindicais a diversos niveles, Colexios profesionais, etc. etc. a loita contra a carestía da vida, estimulando e incitando á participación nela de tódalas capas do pobo. Han de ser tódalas capas afectadas as que han de facer posible que esa loita se intensifique e poida, nun intre dado, xeneralizarse.

Pra que a loita contra a carestía alcance dimensións pras que oxetivamente existen hoxe condicións e se xeneralice no plano local, provincial e na perspeitiva próxima a toda Galicia, é necesario que a utilización das posibilidades legais, e concretamente o aproveitamento das que ofrece o Sindicato, adquira unha nova dimensión. Trátase de que si se pode chamar a unha acción e dirixila desdeo propio Sindicato, como ocorreu xa na pasada folga do Llobregat, non se desaproveite a ocasión por ningún perxucio esquerdista; trátase tamén de utilizar o Sindicato pra facer asambleas obreiras e tomar acordos que leven unha impronta "oficial" como fixeron os metalúrxicos de Vigo. Pro trátase de algo mais, do aproveitamento a fondo do Sindicato en tódolos aspectos pra facer del, antes xa de que no plano político se consagre a libertá sindical, unha organización de loita o servicio dos traballadores.

Mais o lograr ese oxetivo, hoxe xa posible, require establecer as alianzas e pautos necesarios cos "sindicalistas" que

se hachan nos distintos escalós dos Sindicatos pra que faciliten esa tarefa. E preciso dialogar con eles e ofrecerlles a alternativa, aceptable pra moitos, de non cerrarse á perspectiva do futuro, pasando a servir, desde agora, os intereses dos obreiros, cos cales no fondo, ouxetivamente, coinciden os seus propios a medio e longo prazo.

O Movemento de Comisiós Obreiras e todo traballador de vanguardia, conscente, debe comprender que marchar hoxe audaz e resoltamente nesa linia non ten nada que ver con "integrarse". Trátase de todo o contrario, de avanzar hacia a toma dos Sindicatos establecendo pro caso un verdadeiro asedio, proveniente da loita desde fora, das fábricas, das empresas, etc. e desde dentro, a través das distintas seicións e órgaos, outindo ó efecto a colaboración necesaria. Marchar por ese camiño representa ta-

mén dar pasos fundamentais hacia a libértá sindical e demais liberdades democráticas, hacia o sindicato unido e independente, de clase, eispresión e representación dos traballadores.

A loita contra a carestía, polas características que pode revestir, pode ter nun intre cumbre, o apoio da xeneralidá dos patronos. Lograr ese apoio, a converxencia política, a nivel de fábrica, de empresa, a que xa aludimos, debe ser pro movemento de Comisiós Obreiras de Galicia unha orientación fundamental. Coma o Partido plantexou xa: "a "fusión" da crisis económica e social coa crisis política dun réximen que toca o seu fin, é o elemento determinante que favorece, coma nunca, o que poida xeneralizarse a loita contra a carestía e levar a unha acción que teña enormes e insospeitadas repercusiós políticas".

MAIS ESFORZO PRA QUE SE MOVILICEN OS CAMPESIÑOS

No derradeiro periodo agravouse a situación dos nosos campesiños e gandeiros. A política agrario-comercial do réximen, nefasta pro campo e pra España en xeneral, eo especialmente pra Galicia, polas características socio-económicas do seu agro e polo peso que o sector agropecuario ten na economía "rexional". A distancia cada vez maior entre os precios que pagan os campesiños e gandeiros polo que mercan, e o que reciben polos seus produtos, acrece o espolio de que son tradicionalmente vítimas.

Precísase un viraxe fundamzntal na aitividá do Partido neste tan importante seitor pra axudar mais eficazmente a que os que-

viven do agro se movilicen en defensa dos seus intereses, moi en particular por precios remuneradores pro leite e a carne. O ouxeto dunha mais ampla esplicación a todos os nosos militantes sobor a aitual problemática do agro e dunha orientación -- mais precisa os propios campesiños, o C.E. decide redatar un chamamento especial o efecto. Mais a gravedá dos problemas e o estado de ánimo de campesiños e gandeiros obriga a que o Partido adopte; desde agora mesmo, medidas especiais pra mellorar -- notablemente o seu traballo neste orden, aproveitando as enormes posibilidades eisistentes.

POR UN GRAN DESENROLO DO PARTIDO NECESITAMOS NOVOS MILES DE MILITANTES HACIA A U.J.C. DE GALICIA

Nesta fase é necesaria unha atención moi maior ainda que a que xa se ven prestando o desenrolo da aitividá do Partido entre as grandes masas e o reforzamento das suas ligazóns coelas. Pro hai que prestar atención moi especial sobor todo o propio crecemento e desenrolo do Partido, nos planos orgánico, ideolóxico e político.

Pra que o Partido cumpla a sua misión, debe crecer mais, atraer as suas filas novos centos, miles de militantes, homes e mulleres do mais destacado dos movementos obreiro e estudiantil; de profesionales, intelectuales, téinicos e homes de ciencia; de campesiños e gandeiros; mariscadores e demais traballadores do mar; artesans, pequenos comerciantes e modestos industriales. Nesta fase o Partido debe estar disposto a abrir as suas portas a moitos cristianos, curas ou seglares, auténticos revolucionarios, pros cales a sua creencia, a sua fé, non é obstáculo pra militar nas ringleiras dun Partido --

que se basa na filosofía marxista, coma é o Partido Comunista.

Dado o fracaso do esquerdismo, o Partido debe facer tamén esforzos especiais por abrirse aos militantes desos grupos que se identifiquen coa linia do noso Partido e acepten a sua disciplina.

Hai que crear células do Partido en todas partes, especialmente nas fábricas donde aínda non eisisten, nos barrios, entre as masas de xóvenes traballadores de ambos sesos, que pola sua edá xa non forman na X.C., pero tamén deceas, centos de organizaciós irregulares en clubs, teleclubs, centros legais, etc nas cibdades, nas vilas, no campo... O Partido necesita ter tamén moitos militantes individuais en lugares en que, polas suas características, é difícil que funcione un núcleo orgánico. A vez a esperencia indica que en fábricas e empresas, obras de construción, centros universitarios, de profesionales, no

campo, entre pescadores e mariscadores, entre os soldados, etc., tomando as necesarias medidas de seguridá, pode ampliarse a práctica de facer xa assembleas numerosas sin que aconteza ningún percance; assembleas que ó promover unha discusión política mais elevada, fortalecen politicamente os militantes e son, a vez, reveladoras de activistas e de cuadros.

Nesta etapa e necesario facer efectiva no seu grado máisimo, a descentralización orgánica e a autonomía de comités e organizacións que faga mais dinámica e eficaz a aplicación da linia política trazada polos órganos correspondentes da dirección do Partido; a vez que se promoven a postos de dirección homes e mulleres, especialmente xóvenes, que son novos valores e sin a aportación dos cales o Partido anquilosaría. Si se quixera ter todo nun puño frenaría o desenrolo do Partido e da loita de masas. A multiplicidade das tarefas de algúns camaradas, ademais do seu traballo profesional, levaríaos, de outra parte, a agotarse, impedíndolles xogar un

verdadeiro papel de dirección na sua escala.

Os comités do Partido, pra certos sectores e zonas, que polas suas características e problemática xeneral son de difícil compartimentación, pode ser unha esperencia que contribua o desenrolo da organización; a crear a ritmo rápido o Partido que necesitamos. O Partido de masas o eixe e necesidade afrontar con éxito a etapa de transición do postfranquismo e irrumpir na libértá con miles de militantes, capaces de servir de exemplo a dúzias de novos militantes que afluirán as nosas filas, o propio tempo que pola sua esperencia que xa acumularon son capaces de dirixir a loita na sua nova fase, que plantexará eisixencias novas.

O saudar os sensibles progresos da organización dos xóvenes comunistas, o C.E. insta a todo o Partido a prestar a máisima axuda a Xuventude pra que nunha perspeitiva próxima transforme a organización na U. de X.C. de Galicia.

POLA LIBERTA DOS PRESOS POR UN FONDO PRA "MUNDO OBRERO" E "A VOZ DO POBO" DIARIOS

Neste intre o Partido debe redoblar os seus esforzos por ampliar a mobilización obreira, popular nacional pola libértá dos encartados no proceso polos sucesos do Ferrol de 1.972 e demais detidos posteriormente. E necesaria unha presión mais masiva pola libértá de Pillado, Aneiros, Amor Deus e Riobóo e demais traballadores que se encontran encadeados. A sua libértá debera ser unha cuestión de honor pra clase obreira e o pobo galego.

O C.E. do P.C. de Galicia saudá a decisión do Pleno do P.C. de España de abrir unha campaña de recaudación de 200 millóns de pesetas como fondo de reserva pra asegurar a saída de "MUNDO OBRERO" diario, en canto as condicións políticas o permitan. O C.E. está seguro que todo o noso Partido examinará des

de este intre a participación masiva nesa campaña, que en Galicia debe ter a dobre vertente de asegurar á vez a saída de "A VOZ DO POBO" tamén diaria.

Sin perxuicio de posteriores precisións, chamamos a todos os nosos militantes a dar tamén proba neste orden da maior iniciativa, interesando desde agora a tódolos simpatizantes e amigos, ós demócratas antifranquistas en xeneral, a aportar a sua axuda a esa campaña, como parte da sua contribución á loita pola libértá, a democracia, a autonomía de Galicia.

Outubro de 1.974

O Comité Executivo do P.C. de Galicia.

